

No és tan fàcil

VA COM VA. PER LLUM DEGÀES

Il·lustració: Laura Estrada

L'home, que ja és gran i ha deixat de conduir, s'adreça a l'Ajuntament disposat a donar de baixa la llicència del gual. Molt amablement, el tècnic municipal li indica els passos a seguir i l'adverteix, abans que l'home empleni cap document, que no n'hi ha prou amb signar la sol·licitud de baixa i deixar de pagar. Li demana si s'hi ha pensat bé i li aconsella de no tramitar la baixa. «Però si no dono el gual de baixa, hauré de continuar pagant, i és una bona picossada cada any», replica l'home, contrariat. I el funcionari, avesat a les rèpliques, sentència: «Us surt més a compte continuar pagant». Vista l'expressió de desconcert del ciutadà, el servidor públic li explica que, si signa la baixa, haurà d'acollir-se al que preveu l'ordenança municipal, si no vol incórrer en cap infracció que podria dur-lo, fins i tot, a presó. L'home del carrer, que no té cap intenció d'anar a la presó, demana què diu l'ordenança. Tot seguit és informat del codi, l'apartat, l'annex i el web on trobarà tota la informació. A ell, que amb prou feines sap què és una màquina d'escriure. El tècnic, que se n'adona, es fa el bon samarità: «S'hi diu que us haureu de fer càrrec de la reposició de la vorera, és a dir, haureu de restituir, en el tram del gual, la vorera original, amb els mateixos materials i d'acord amb la normativa vigent». També li fa avinent que, si algun dia es vol restablir la llicència de gual, s'haurà d'adequar novament la vorera al pas de vehicles. Després d'avaluar-ne els pros i els contres, l'home acaba per renovar la llicència, decisió que el funcionari celebra, alleujat: «No us imagineu la mar de paperassa que m'estalvieu». I es pregunta, en veure el vellet girar cua, resignat: «És ben curiós. En aquesta ciutat fa anys que ningú no dóna cap gual de baixa».